

LETRAS GALEGAS 2018

Xoves 17 de maio, 12:00
Casa de pedra

GALA

GALA DE ENTREGA DE PREMIOS DO CERTAME LITERARIO LETRAS GALEGAS

Coñeceranse aos gañadores do certame
literario en rigoroso directo.

ACTIVIDADES

Os Monicreques de Kukas conducirán o acto e representarán o espectáculo Xan Perillán e a maleta máxica que mestura o clown e a pantomima coa maxia e a manipulación de títeres.

PÚBLICO

Dirixido ao público familiar.
Ademais liberaremos libros!!!!
Do 14 ao 16 de maio achégate á Biblioteca Municipal e libera o teu libro. Elixo entre unha selección de libros o que queiras para ti.

**MARÍA VICTORIA
MORENO MÁRQUEZ**

Nacemento

1 de maio do 1940

Valencia de Alcántara
Cáceres

OBRAS

Mar adiante, Sada, Edicións do Castro, 1973.

A festa no faiado, Vigo, Galaxia, 1983.

Leonardo e os fontaneiros, Vigo, Galaxia, 1986.

Anagnórise, Vigo, Galaxia, 1988.

O cataventos, Santiago de Compostela, Sotelo Blanco, 1989.

Verso e prosa, Santiago de Compostela, Xunta de Galicia, 1991.

CONTACTO

Concello de
Camariñas

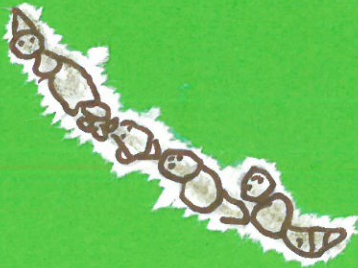
www.camarinas.net

facebook.com/concellodecamarinas

cultura@camarinas.net

Tlf. 981737234

NO FAIADO DO COLEXIO...

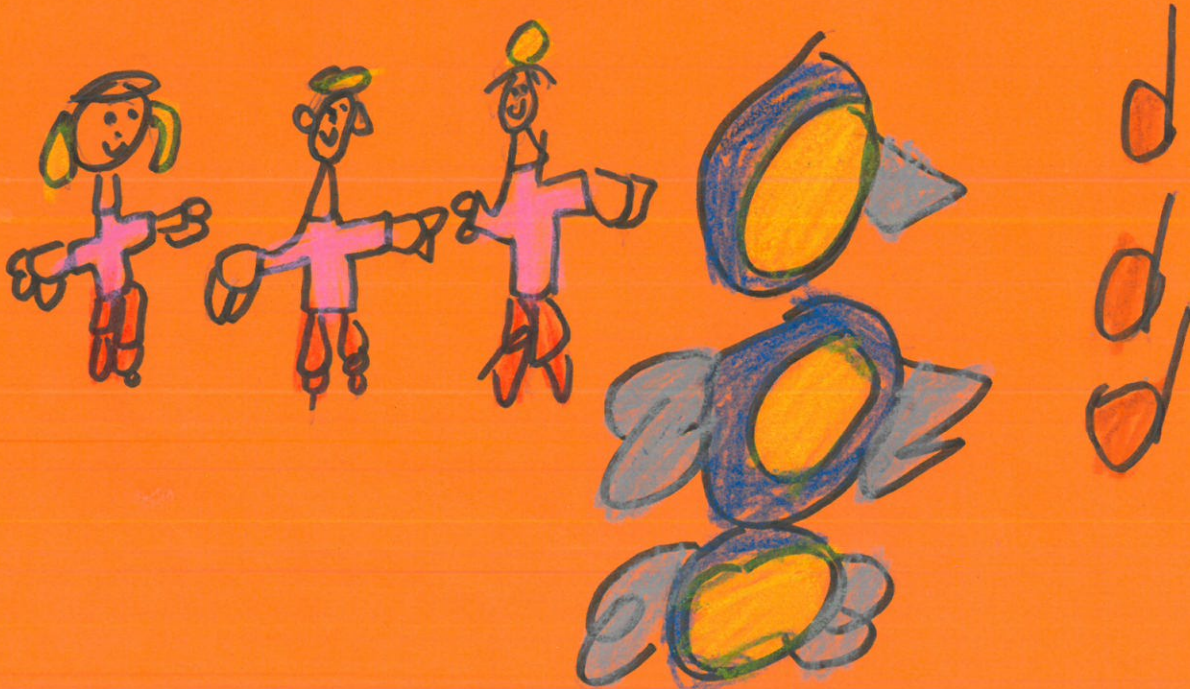
NO faiado da directora
un rato pasa a aspiradora.

O FAIADO DE JESUS ESTACHEO DE CHUPACHÚS

No faiado dos cocinheiros
só hai potas e tucheiros.

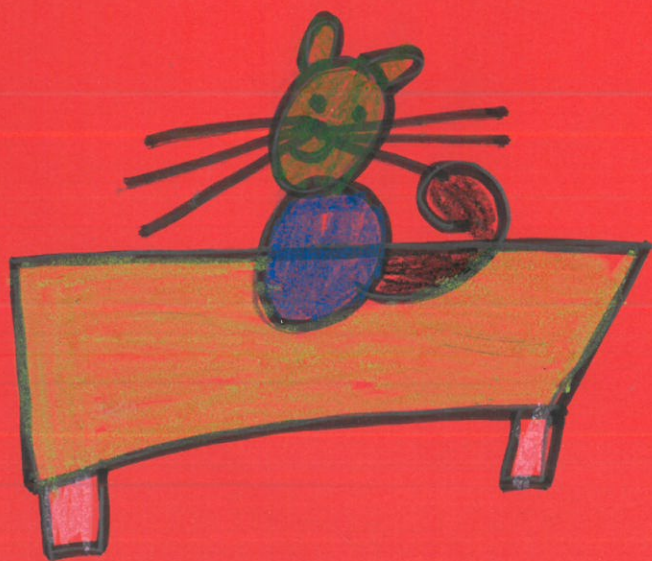
NO FAIADO DA PROFE JULIA

HAI UN MORCEGO FEITO UNHA FURIA

NO FAIADO DA PROFE TERESA

HAI UN GATO N UNHA ARTESA.

No faiado do profe Marcos
cando chove hai charcos.

NO FAIADO DA PROFE CARMEN
UN RATO EN MOTO NON PARA
DE AMOLARME.

No fazado da profe Chus
unha araña conduce un
autobús.

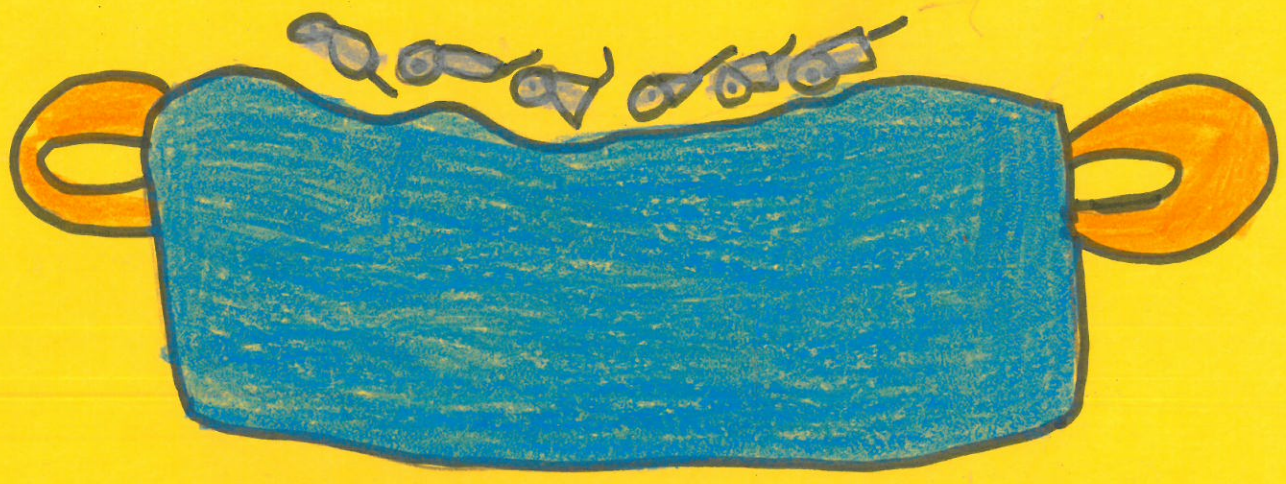

No fazado da profe
Irene

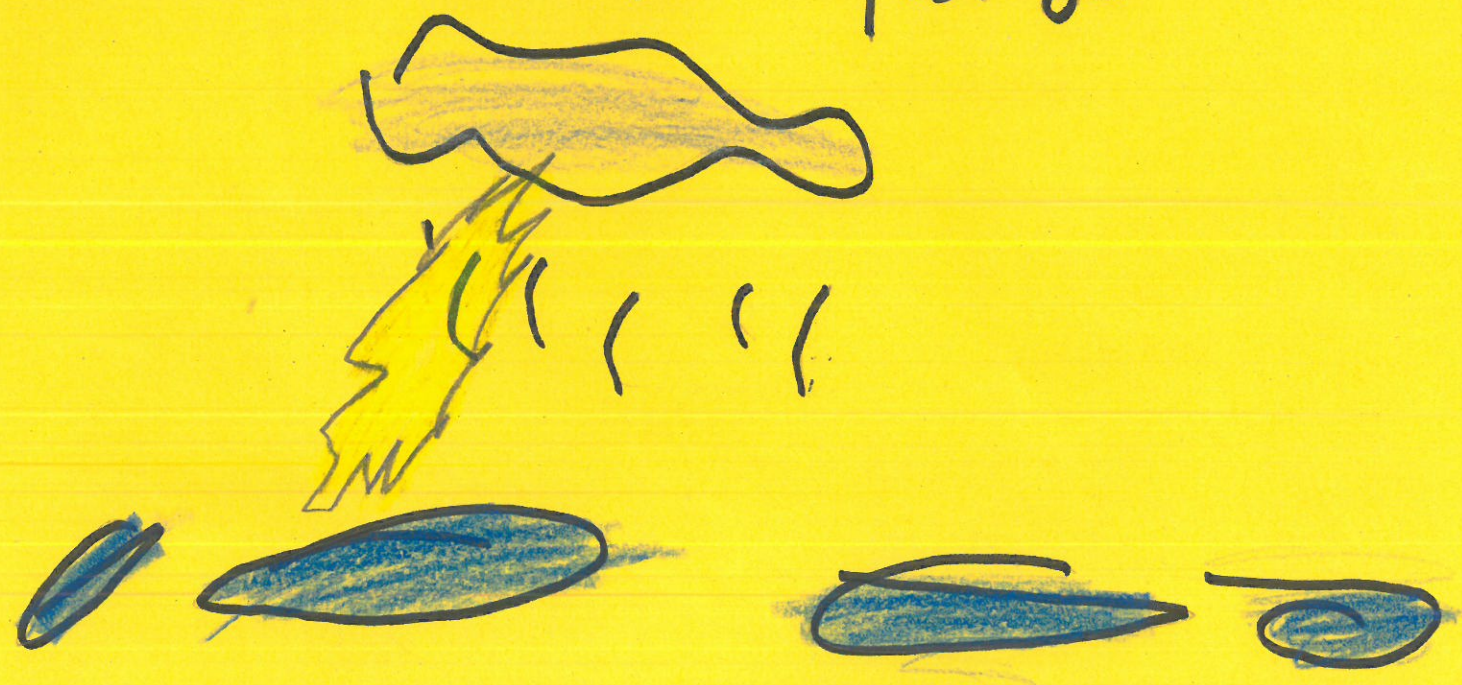
toca a gaita
un grupo de Fene.

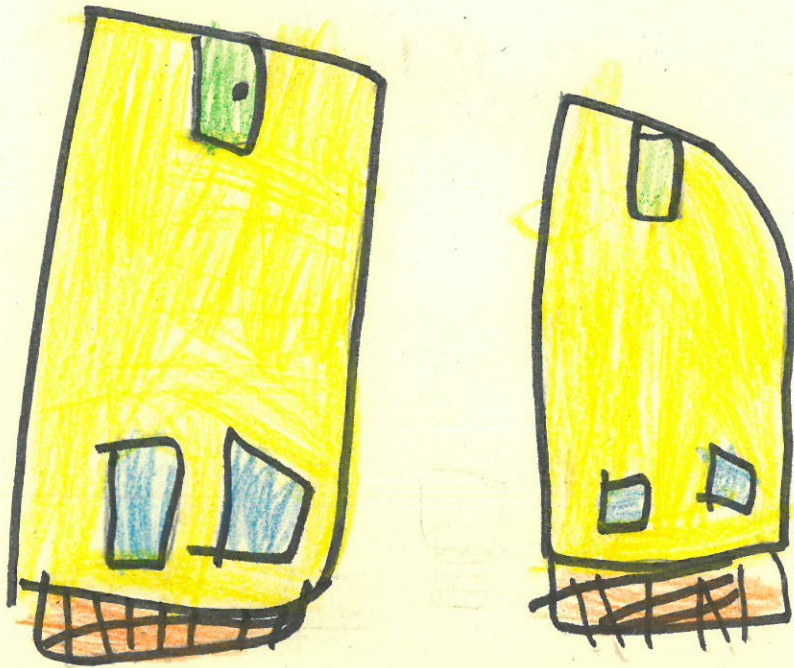
NO FAIA DO DA PROFE MARTINA
NADAMOS RATOS NUNHA TINA.

NO FAIA DO DA PROFE DOMINGA
CANDO CHAVE PINÇA.

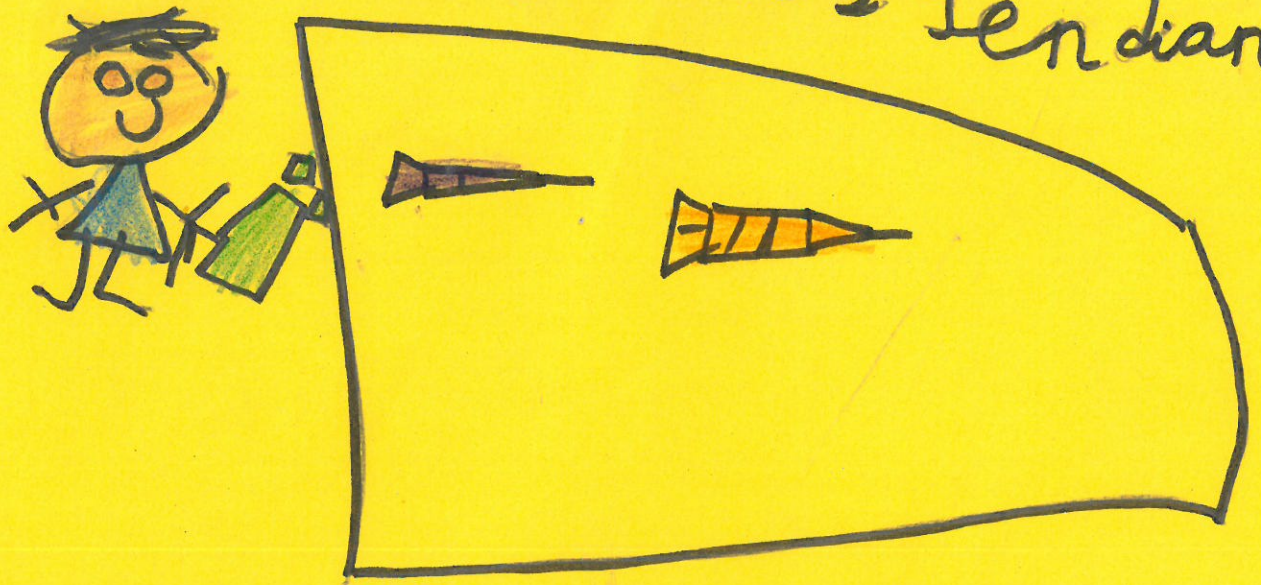
No faiado do profe Andrés
están as telas do revés.

NO FAIADO DA PROFE SONIA
FAI MAIS FRÍO, QUE NA PONIA.

No Saiado da profe Bibiana
Xogamos aos dardos Jendiana

No Saiado da profe Mar
Dona Cuxuxa casou con Don
calamar.

No faiado do Profe Roberto
viu um morcego mei
terco.

NO FAIADO DAS COI DADORAS
DORMEN AS PROFES NAS
MECEDORAS.

O monstruo pepe

Pepe era un monstruo de duas cabezas. Cada cabeza

tiña o seu propio pescozo que se unía a un solo corpo. Pepe era de cor verde, tiña catro brazos e duas pernas, un ollo e unha orella en cada cabeza.

Pepe vivía nun bosque encantado chamado Os Medians.

O pobre pepe non tiña amigos. Pepe sentía vergoña do seu corpo e só saía polas noites e case non falaba con nadie.

Os raíes do sol e o resto de seres do bosque saíron a pasear e a xogar e atopáronse con Pepe. - Ola! como te chamas? preguntoulle un

esquiso de cor amarelo. - Non o sei. Non me acordo de nada. - Queres xogar connosco?

disculle un coello cheo de servugas.

- Claro! - disse Pepe feliz.

Xogaron todo o día.

- Xa me acordo de todo. Chamame Pepe.

- Que ben! - disseron todos. Queres volver mañán a xogar

con nos? x

-Claro!- Disse Pepe ao ver que non se burlaban del.
E así foi como Pepe perdeu a vergoña sobre o seu
corpo.

Fin

Pseudónimo : Galeador.

O EO LEXIO

As luns pola manan
cando me levanta
non quero ir a escola
teño unha cara que espanta.

Tenho moitos amigos
cos que vou a xogar
o peor son os castigos
que nos poñen por faltas.

As luns pola manan
cando me levanta
miso pola conta
e a meu conto aguento.

Os pasacintas pian
os arbores leotan
o sol brilla
e os meus amigos alegres caminan.

pseudónimo:
Caminiante

A biblioteca encantada

Había unha vez fai moitos anos, nun colexio unha biblioteca que estaba encantada e que cando os nenos/as ían a biblioteca a coller un libro, de súpeto ao chegar a clase para lelo todo estaba en branco: non había nin título, nin letras, nin debuxos e os nenos e nenas ían a xunto ós "profes" e dicíanlle:

- Profe, profe! Os libros que collemos están en branco e non teñen nin título, nin letras, nin debuxos.

Pero de repente, cando abrían os libros e llos ensinaban volvían a aparecer as letras, os títulos, os debuxos... e os profes dicíanlles aos nenos.:

- Como que non ten nin título, nin letras, nin debuxos, nin nada?

E os nenos dicían:

- Pero profe, cando nos fomos a ler, non había nada diso, estaba completamente en branco!

Despois, cando os nenos ían a casa dicíanlles as súas nais que os libros aparecían en branco e as nais dicían:

- Pero como vai pasar iso! Mañá imos ao cole a ver se é verdade.

Ao día seguinte, as nais foron ao colexio para ver que pasaba na biblioteca e os nenos ensináronlle as nais o que pasaba e comprenderon que os nenos e nenas tiñan razón.

Cando voltaron aparecer os profesores, os libros volveron a ter o título, as letras e os debuxos. As nais explicáronlle aos profesores que, cando eles non estaban diante, había un encantamento na biblioteca e por iso cando eles non estaban os libros quedaban totalmente en branco.

Un día, os profes estaban na biblioteca e cando ninguén miraba viron como aos libros lle desaparecían as letras, os debuxos e o título e decidiron pechar a biblioteca para sempre!

Ata que un día contrataron a un meigo chamado Benxamín.

Benxamín ía cada día ao colexio a falar cos profes sobre que truco podía arranxar o misterio da biblioteca. Finalmente, despois duns días o mago encontrou un feitizo para desembruxar a biblioteca e ensinoullo aos profesores do colexio e quedou todo normal.

E acaba este conto, con pan e pementos e todos contentos.

Limón

O	meu	Peto
Levo	no	meu Peto
auga	de	nuve
Sombra	de	Bosque
Brillo	de	insecto
unha	Moeda,	
un papel	Branco	con un trazo Recto
Luas Brancas	so les	Folerias
Lamitos	de	inverno
Mans	que	se Colhen
Risas	de	Amigos
Bicos	a	Centar
Levo	na	Peto
Mundos	Felices	
Poucos	obxectos	
Mostras	da	Vida
Todo	PeRFecto	!!!

BAMBI

A LENDA DA LAGOA PINCOSA

Esta é a antiga historia dunha vila chamada Bolboretus, onde só habitaban bolboretas.

Hai moitos anos nesa vila estíbese a celebrar o cumpreanos da bolboreta máis anciá, Florentina, a cal tiña 92 anos. Mentres que as demais bolboretas rían, cantaban e bailaban, máis alá sentada nunha pequena butaca encontrábase a nosa protagonista, Emily, unha pequena bolboreta de cor rosa. Emily tiña 10 anos e o que máis desexaba no mundo era ter unha irmanciña coa que poder xogar.

Naquel día soleado, mentres todas as demais bolboretas festexaban e se divertían, a nosa bolboreta non podía parar de pensar en algo que lle oira dicir aquela mañá a dúas bolboretas no mercado, unha lenda sobre un lugar chamado Lagoa Pincosa, onde según dín, concédeseche calquer desexo.

Aquelas palabras revoloteaban pola súa cabeza unha e outra vez, ata que por fin se decidiu, iría na procura daquel misterioso lugar, atoparíao e pediría unha irmá. Así que sen dudalo alzou o voo e púxose en marcha, sen un lugar fixo a onde ir, tan só sendo guiada polo que lle decía o seu corazón, voou e voou sobre lugares que xamais vira, viu todo tipo de criaturas que xamais se imaxinara, seguro que cando regresase a vila e lles contase as demais bolboretas as cousas que vira trataríana como unha heroína, bueno eso se conseguía regresar. Foi ahí cando se deu conta de que non deixara ningún tipo de rastro ou camiño polo que poder regresar, nese momento asustouse e comezou a dudar sobre que debería facer, cando de pronto unha gran tormenta comezou a caer sobre ela, apenas conseguía manter o equilibrio, intentou buscar un lugar onde resgardarse ata que amainara a tormenta, pero era inútil, cada vez chovía con máis intensidade, de súpeto unha ráfaga de vento azotouna tan forte que perdeu completamente o equilibrio e comezou a caer sobre o que parecía un gran lago, intentou con todas as súas forzas retomar o voo pero era incapaz, o vento era demasiado forte, loitou e loitou pero xa non podía máis, cando se deu conta xa estaba sumerxida naquel lago, os ollos comezaban a pechárselle e so podía pensar no que dirían as demais bolboretas, de si se preocuparían por ela, se a botarían de menos, se a intentarían buscar, mil cousas pasáronselle pola cabeza antes de perder totalmente a consciencia.

Cando espertou non estaba na auga, atopábase nunha habitación de cor branca, adornada con infinidade de flores de todas as cores e tamaños. Tal vez aquilo era o ceo, tal vez morrera afogada naquel lago, as bágoas non paraban de saírlle cando ao lonxe viu que se acercaba unha gran bola de luz. Esta é a miña hora, pensou a nosa bolboreta, pero cando aquela gran bola de luz chegou ata o seu carón puido ver con claridade que se trataba dunha bolboreta moi brillante e fermosa que comezou a falarlle:

-Ola pequena bolboreta, por que estás a chorar tan desconsoladamente?

-Porque morrín... -díxolle a nosa bolboreta entre saloucos.

-Que morreches? Cando pasou tal cousa?

-Cando caín naquel lago.

-Non miña pequena bolboreta non morreches, atopaste na Lagoa Pincosa onde só as bolboretas de bó corazón poden entrar. Que é o que o teu corazón tanto ansía?

Intentando coller un pouco de aire Emily respondeulle:

-A Lagoa Pincosa? Oín que se chegaba ata este lugar concederíaseme un desexo, é verdade?

-Sí, é verdade, acaso queres un desexo?

Emily díxolle sen dudalo: -Quero unha irmá!

A bolboreta brillante só sorriu, soltou unhas chispas de cores e de súpeto todo comezou a brilar dunha forma moi intensa, Emily apenas podía ver nada, pechou os ollos un segundo e ao volver a abrilos atopábase na súa vila. Triste e abatida a nosa bolboreta pensou que tal vez quedara durmida naquela butaca, que todo fora un soño, que aquela misteriosa bolboreta nunca existira, que nunca voara ata aquel lugar e que xamais tería un irmá. As bágoas estaban a punto de comezar a saír cando de pronto sentiu algo que tiraba dela con forza, ao mirar pra baixo non podía creer o que vía, unha bolboreta moi pequena estáballe a tirar do brazo, unha bolboreta dunha cor azul turquesa que xamais vira, entón aquela pequena bolboreta comezou a falar: Irmanciña! Quero bailar, vamos!

A bolboreta estaba moi confusa, non entendía o que estaba a pasar pero entón caeu na conta, aquela misteriosa bolboreta brillante sí fixera o seu desexo realidade, sí emprendera aquela travesía e sí conseguira chegar ata a Lagoa. Así que máis feliz ca nunca foi a bailar coa súa nova pequena irmá e viviron felices pra sempre.

FIN

NÉMESIS

O OUTONO

Os paxaros marchan
buscando a calor,
as follas caen
e cambian de cor.

O día é máis curto
xa non quenta o sol;
e os ourizos
ben espiñosos que son .

Pola mañá pían os paxariños,
pola noite tócalle aos bufos,
pola tarde cantan as fadas
e a noite cérrana os bruxos.

O sol sae moi cedo,
que ganiñas de madrugar,
cando chega a lúa
tense que agochar.

O Recitador

Galicia

Galicia é unha sensación que te dá a Costa da Morte , é a lingua , é o pasado , é a felicidade , as miñas palabras non a poden definir .

A sensación dá Costa da Morte ao bañarse nas praias , son os pescadores pescando ao anoitecer no mar .

As cores do arcoíris definen a Galicia .É fermoso como Galicia polas cores do mar , da natureza,dos campos en primavera e de todos os paisaxes .

Restiro .

Medo

“Non teñas medo, non pasa nada, mantente forte, non mires atrás, non teñas medo”. Estas palabras acompañáronme durante moitos días, durante unha longa e tormentosa viaxe que a miña familia e eu emprendemos.

- Non te preocupes Farah, xuntos conseguiremos. Non teñades medo. Todo vai saír ben e necesito da túa forza – dicíanos a miña nai cada día para tranquilizarme a min e aos meus irmáns.

Levábamos días escondéndonos debaixo da cama, rezando para que ningunha bomba caera na nosa humilde casa, moitos días sen poder ir ao colexio, sen saber se volveríamos a ver a papá mentres saía a buscar algo que levarnos á boca. Papá xa non podía traballar, non había forma de gañar diñeiro e decidiron gastar os aforros en marchar, en marchar todos xuntos, os seis xuntos.

Collemos o noso burro e subimos ao carro co pouco que tiñamos, apenas unhas mantas e a ilusión de poder vivir tranquilos novamente.

- Nenos, imos ver o mar, vouvos ensinar o inmenso e precioso mar. Non chores meu amor, non teñas medo, prométoche que todo sairá ben Farah – animábame papá.

Eu son a maior de catro irmáns, teño oito anos, e os meu irmáns son máis pequenos, Leylak ten catro anos e os xemelgos só un, Dija e Zaid.

Papá dixéranos que tiñamos que chegar a un peirao, que estaba un pouco lonxe. Estabamos moi contentos á vez que asustados, pois no camiño encontrabámonos con moita xente que estaba na nosa mesma situación, pero tamén con xente que se rendía.

- Conseguímoslo pequenos, chegamos. Vedes esa balsa? Imsos subir con toda esa xente e todos xuntos chegaremos a un lugar mellor, axudarannos e nunca máis volveremos a ter medo. Faremos desaparecer esa horrible palabra das nosas vidas.

Empezamos a movernos e, logo dun tempo, o motor parou. Mamá e papá estaban asustados tamén. Facía frío, a xente choraba pero eu prometéralle a papá que non teríamos máis medo, que virían a axudarnos. De pronto vimos un helicóptero, e asusteime porque pensaba que nos descubrirían e nos tirarían unha bomba. Pero non! Viñan axudarnos!

Leváronnos a un refuxio onde había máis familias coma nós. Dábannos comida, tiñamos un teito onde durmir, Leylak e eu íamos a un colexio e xa tiñamos moitos amigos. Cantamos, xogamos e tamén estudamos outras linguas.

Papá axudaba cos traballos máis pesados, están construíndo máis casiñas e mamá cociña e aprende a coser con outras nais mentres coidan os bebés.

- Papá, mamá, son moi feliz. Estou estudando moito e vou ser unha nena moi lista, ides ver como de maior vou ser mestra e vou ensinar os nenos xa que merecemos unha vida mellor.

- Eu serei médica mamá, para coidar aos pais e aos nenos – dicía Leylak moi ilusionada.

Papá e mamá emocionábanse moito de vernos por fin felices, tranquilas e porque definitivamente a palabra medo xa non formaba parte das nosas vidas.

Papá conseguira a súa promesa.

Pero a pesar de todo, os maiores non estaban de todo felices, porque a nosa nova casa é pequena e non podemos saír de aquí ata que nos dean unha alternativa de asentamento, a comida está racionada e non temos a comodidade plena de poder facer unha vida normal, coma os non refuxiados.

Tamén estou segura de que pronto o conseguiremos, e mentres tanto vivimos sen medo, por fin.

Aneleh

“THALATTE”

As doces augas da miña Praia
Bican a rocha do teu peito frío.
Deusa branca que sangra asolagada
Agardando esmorecida
O fervor da túa alma.
Vara paseniña nas miñas costas,
Deixate aloumiñar
Pola cálida área branca.
Ancla o teu peito bravío
repousa...
bonita, fermosa
Languidece ó meu carón
Non vaias a outras praias
Que ignoran a paixón
Deixaches
Quedar pegadas impresas
Na miña alma.
Cravaches
sen dó no meu peito
o fero e intrépido rizón
da barca a deriba
presa do meu amor
fica aquí, non marches
fica connigo amor

miña deusa branca

fica o meu carón.

ZEUS

A BUGUINA DA AVOA

Había unha vez unha nena que se chamaba Uxía. Estaba triste porque a súa familia mudábase á cidade. Ela non quería deixar Camelle: os seus amigos e amigas; o seu colexio; a súa avoa Mariña... Era feliz nesta pequena vila. Non entendía porque tiñan que marchar. Pero, ella non decidía. Eran cousas de maiores.

O día que marchaba, a súa avoa regaloulle un colar cunha figuriña dunha buguina:

-Lévaos sempre contigo. Cando te sintas soa, pecha os olliños e achega a buguina ao teu oído..., escoitarás o son das ondas do mar e viaxarás a Camelle. Despois, cóntalle os teus segredos, os teus medos; chegarán a min polo aire, traeramos o vento do Nordés.

- Grazas avoa. Será o meu talismán. Seguro que me dará moita sorte.

Pasou o tempo e Uxía foi sendo feliz na cidade. Cando se sentía soa achegaba a buguina á súa orella e aí, sentía o mar, acariñándolle os pés, os nocellos... Escoitaba as gaivotas do muelle e volvía a tranquilidade.

Cada vez que voltaban a Camelle e visitaba á súa avoa, Uxía dicíalle emocionada:

- Avoa, esta buguina, funciona, funciona!!!

E pasaban a tarde falando de todas as cousas novas que ía aprendendo; das súas novas amizades... da súa nova vida na cidade.

Colorín, colorete
pola buguina escoitouse un foguete.

Pseudónimo: PetaZ

Título: **“Pancho e o depósito de gasoil”**

Querido Alexis:

O que che quería contar pasou un día calquera!

Estando no cole enredando cun bolígrafo, arranquei un bracket e pedinlle ao conserxe se me deixaba chamar a casa. Falei coa miña nai e díxome que xa chamaba ao dentista para ver cando mo podía reparar.

Despois de comer fun xogar ao fútbol cos meus amigos e apareceu a miña nai a buscarme. Pensei que me levaría ao dentista, pero non... era para salvar a Pancho (o can dos meus curmáns). Pancho é un “ratonero bodeguero andaluz”; é un can moi nervioso e moi áxil, ademais de moi intrépido. Ten subido a sitios moi altos, pero desta vez... meteuse na caseta do depósito do gasoil da calefacción. Esta caseta está toda pechada e só ten no teito un ventanuco rectangular para poder encher o depósito.

Pois ben; tiveron que levantarme ata o ventanuco e meterme por ahí posto que era o único que podía caber nese sitio tan estreito. Desliceime por encima do depósito, doíanme as costas pero seguín adiante. Co un foquiño alumei e vin por fin a Pancho. Caera para abaixo do depósito e estaba entre este e a parede sen posibilidade algunha de poder subir e saír.

Estirei os meus brazos cara abaixo e logrei agarralo. Avisei aos que me estaban a suxeitar as pernas que tirasen por min posto que eu tampouco tiña espazo para moverme moito. Tiraron e fomos saíndo os dous. Pancho estaba toliño de todo, lambíame, saltábame, non sabía como agradecerme que o salvara. Pobriño! Debí de pásalo moi mal.

A ver se vés pronto e preséntoche a Pancho.

Bicos.

PetaZ

Galicia

Galicia é a nosa terra,
é a patroa dos mariñeiros,
é a xefa dos labregos
é a terra dos galegos!

Porque rei Breogán
Galicia será tan fermosa,
porque rei Breogán
constrúches nesta terra tan marabillosa.

Galicia é unha terra
que non podemos olvidar
famosa pola gastronomía
e polo xeito de soñar.

A nosa madriña es,
mellor que ningunha
porque sempre de regalo
nos dás unha lúa.

Cando as raiolas do sol entran pola ventá,
desperto feliz, contenta, forte e amable;
mentres os paxariños non paren de piar,
non vai existir sensación máis agradable.

Es ti a única capaz de facerme chorar,
chorar de alegría por ser galega;
e chorar de tristeza por saber que podes acabar.

Sen ela non son nada
iso seino eu ben,
porque é ela quen me inspira
e é a miña terra tamén.

Porque sempre me sacas un sorriso cada día,
porque sempre estás nos meus sonhos de armonía
porque sinto orgullo de ser galega,
se es ti a que me sususrra sempre: "respira"

Cantar, cantarei,
nosa señora fermosa
pero o que non negarei
é que es unha deusa.

Ti es o meu sol,
cando amanece e sae
síntome forte,
cando atardece e cae,
xa non teño soporte.

Serás unha rosa?
Eu penso que si
porque cando camiño
sempre penso en ti.

Es fermosa coma ti soa,
de gastronomía non che digo nada
pero o que máis me gusta de ti
é que tes a xente namorada.

Esta é a última estrofa
nosa terra de aquí,
porque es tan fermosa
que non te podemos describir.

PAXARIÑA.

NON

Con bágoas
nos ollos
dígolle non,
el ignórame
e segue
tentando
quitarme a roupa,
vólvolle a
dicir non,
esta vez máis alto,
pero el nin se
inmuta.

Núblaseme
a vista,
cando el
introduce
unha man
dentro de
o meu pantalón,
entón aí
reaccio no
e pego
un berro
como única
esperanza...
el ri,
sabe que
ninguén me
escoita,
volvo a
berrar pero el
impídeme
tapándome
a boca.
Nese
preciso momento
todo o meu
mundo rompe
en anacos.

Nana

